

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania Przedsiębiorstwa (...) Sp. j. w T.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
z udziałem zainteresowanych: E. D., W. F., M. G., K. J., B. K., Syndyka Masy
Upadłości K. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym, ustalenie wysokości podstawy wymiaru
składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14
listopada 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 28 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację Przedsiębiorstwa (...) Sp. j. w T. (dalej Spółka lub B. sp. j.) od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 15 września 2016 r., sygn. akt III U (...), oddalającego odwołania B. sp. j. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 29 września 2015 r., 2 października 2015 r. oraz 6 i 7 października 2015 r., w których stwierdzono, że W. F., M. G., K. J., E. D. i B. K. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w B. sp. j. podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu w okresach wskazanych w tych decyzjach, przy

ustaleniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Odwołująca się zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego skutkujące nieważnością postępowania przed Sądem drugiej instancji, to jest: (-) art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. przez niewzięcie pod rozagę przez Sąd Apelacyjny okoliczności, że R. Sp. z o.o. w W. nie posiadała organu powołanego do jej reprezentowania w toku przedmiotowej sprawy, a co za tym idzie umocowanie kuratora powołanego na podstawie art. 146 w związku z art. 143 i 144 k.p.c. było zbyt słabe i niewystarczające dla właściwej reprezentacji tej Spółki i w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania wskazanej w art. 379 pkt 2 k.p.c.; (-) art. 379 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) przez niewzięcie pod rozagę przez Sąd okoliczności, że organ rentowy w ogóle nie wydał decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym przez zainteresowanych w firmie R. i K., podczas gdy wymieniony art. 38 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wymaga - w razie sporu w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym - wydania decyzji osobie zainteresowanej oraz płatnikowi składek. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: (-) art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia, które stwarza jedynie pozory pełnego rozpoznania sprawy i nie pozwala na zapoznanie się przez strony z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia i jego podstawą prawną, które nie zawiera szczegółowej analizy i nie wykazuje podstaw, które doprowadziły Sąd do postawienia tak kategorycznych wniosków, że B. sp. j. była pracodawcą zainteresowanych a tym samym płatnikiem składek w spornym okresie, i które nie zawiera „logicznego uzasadnienia nieprzeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji wymienionych w podstawie kasacyjnej dowodów”.

Ponadto, zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 38 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten odnosi się jedynie do sytuacji sporu co

do obowiązku ubezpieczenia z konsekwencją wskazania płatnika składek, co skutkowało przyjęciem, że nie ma on zastosowania w przedmiotowej sprawie; (-) art. 3 k.p. w związku z art. 1 oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 594) przez ich niezastosowanie, a tym samym błędne przyjęcie, że B. sp. j. jest pracodawcą, a nie pracodawcą użytkownikiem oraz nieuznanie firmy R. Sp. z o.o. oraz K. za rzeczywistych pracodawców zainteresowanych; (-) art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych przez ich niezastosowanie, a tym samym powielenie błędu Sądu Okręgowego, co skutkuje brakiem uznania zainteresowanych za pracowników tymczasowych w rozumieniu tej ustawy, a także brakiem uznania zatrudnienia zainteresowanych w spornym okresie za wykonywanie pracy tymczasowej, podczas gdy umowa zawarta przez zainteresowanych spełniała przesłanki pozwalające na zakwalifikowanie jej jako umowy o pracę tymczasową (łączny okres zatrudnienia w agencji R. Sp. z o.o. oraz K. nie przekroczył limitów określonych w art. 20 tej ustawy); (-) art. 22 ust. 1 oraz art. 23¹ k.p. przez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że dla oceny, kto jest pracodawcą w stosunku do pracowników, decydujące jest „faktyczne” przejęcie zakładu pracy powodujące, że pracownicy świadczą pracę na rzecz kogoś innego niż dotychczas, a dla powyższej oceny nie ma znaczenia ocena całokształtu okoliczności, w tym przekazania określonych składników majątkowych lub niemajątkowych prowadzonego zakładu lub jego części oraz że skutek takiego przejęcia wyłącza okoliczność skierowania przez pracodawcę przejmującego przejętych pracowników do wykonywania pracy u dotychczasowego pracodawcy w ramach zawartej pomiędzy stronami umowy o świadczenie usług; (-) art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niezastosowanie skutkujące brakiem uwzględnienia zasady swobody umów w zakresie umów zawartych przez zainteresowanych bezpośrednio z agencją pracy tymczasowej R. Sp. z o.o. oraz K. oraz porozumienia B. sp. j. z agencjami pracy tymczasowej R. Sp. z o.o. oraz K.; (-) art. 11 k.p. przez jego niezastosowanie, a tym samym powielenie błędu Sądu pierwszej instancji, co skutkowało uznaniem, że pomiędzy B. sp. j. a zainteresowanymi w spornym okresie został nawiązany stosunek pracy, pomimo że nie ustalono, by te podmioty złożyły zgodne oświadczenia woli w tym zakresie; (-)

art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1938), art. 104 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1265), art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1433) przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że płatnikiem składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zainteresowanych w spornym okresie jest B. sp. j., podczas gdy pozostaje to w sprzeczności z materiałem dowodowym zebrany w sprawie; (-) art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 104 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, art. 29 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, ubezpieczenie, chorobowe i wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stanowi przychód osiągany przez zainteresowanych od R. Sp. z o.o. oraz K. ustalony w oparciu o kwoty zadeklarowane przez R. Sp. z o.o. oraz K., to jest kwoty, których nie ustalał i nie wypłacał skarżący.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadza się do ustalenia „czy w sprawach, w których pracodawca zawierają umowy na podstawie art. 23¹ k.p. (tzw. umowy outsourcingowe) z agencjami pracy tymczasowej przenoszące wszystkich pracowników do agencji pracy tymczasowej bez przeniesienia składników majątkowych, a następnie przewidujących skierowanie zatrudnionych pracowników do pracy w pierwotnym zakładzie pracy, pracodawcą i zarazem płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w stosunku do takich pracowników, w myśl art. 3 k.p. w związku z art. 23¹ k.p. oraz przepisami ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych, są agencje pracy tymczasowej czy też przedsiębiorcy,

którzy zawarli umowy z tymi agencjami na podstawie art. 23¹ k.p.". Zdaniem skarżącej, skutecznemu przejściu pracowników w tej sprawie nie musiało towarzyszyć przejęcie składników majątkowych spółki B. sp. j., co sugeruje Sąd drugiej instancji. Skarżąca wskazała, że w tej sprawie podpisała umowy outsourcingowe o świadczenie usług, na mocy których w oparciu o art. 23¹ k.p. usługobiorcy przejęli wszystkich pracowników. Spółki te, oprócz składania deklaracji do ZUS, prowadziły wszelkie sprawy kadrowe, naliczanie i wypłacanie wynagrodzenia, zatem przejęły całość zadań i kompetencji skarżącego w zakresie jego działalności, a tym samym z mocy prawa stały się pracodawcą dla zatrudnionych przez nich pracowników na podstawie art. 23¹ k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała również, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania z naruszeniem art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. oraz art. 379 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podniosła, że Sąd pierwszej instancji ustanowił dla R. Sp. z o.o. w W., która nie posiada organów uprawnionych do reprezentowania, kuratora do doręczeń w trybie art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. Zdaniem skarżącej, umocowanie tego kuratora jest zbyt słabe i niewystarczające dla właściwej reprezentacji strony w procesie, skoro jest on kuratorem do doręczeń. Wobec tego zachodzi nieważność postępowania ze względu na prowadzenie postępowania z udziałem R. Sp. z o.o. w W., która nie posiadała organów uprawnionych do jej reprezentacji (art. 379 pkt 2 k.p.c.). Uzasadniając natomiast zarzut nieważności postępowania z art. 379 pkt 1 k.p.c., skarżąca wskazała, że Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do faktu, że organ rentowy w ogóle nie wydał decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym przez zainteresowanych w firmie R. i K. i rozstrzygał kwestię podlegania przez zainteresowanych ubezpieczeniom społecznym bez uprzedniej decyzji organu rentowego w tym przedmiocie. Zdaniem skarżącej, sytuacja ta skutkowałą zaistnieniem przesłanki nieważności z art. 379 pkt 1 k.p.c. Skarżąca wskazała, że sądy rozpoznające analogiczne sprawy przyjmują jednolite stanowisko, że organ rentowy powinien w pierwszej kolejności wydać decyzję wobec spółki, która zgłosiła zainteresowanych do ubezpieczeń społecznych, gdyż w innym wypadku doszłoby

do nieuprawnionego zastąpienia przez sąd organu rentowego, co jest bezprawne wobec niedopuszczalności drogi sądowej.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych.

Organ rentowy, w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej i nieuzasadnionej, oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według stawek przewidzianych prawem w postępowaniu przez Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacji do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy rozważyć zasadność twierdzenia skarżącego o nieważności postępowania ze względu na wystąpienie okoliczności określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z naruszeniem art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. oraz okoliczności wskazanych w art. 379 pkt 1 k.p.c.

Jeżeli chodzi o zarzut nieważności postępowania powiązany z art. 379 pkt 2 k.p.c., twierdzenia skarżącej nie uwzględniają szczególnych okoliczności tej sprawy, na które zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a mianowicie - sprawa ta jest sprawą z zakresu ubezpieczenia społecznego, a brak organów dotyczy spółki, która mogła wziąć udział w tym postępowaniu wyłącznie w charakterze zainteresowanego, o ile podjęłaby decyzję o przystąpieniu do sprawy w terminie 14 dni od jej zawiadomienia (art. 477¹¹ § 1 i 2 k.p.c.). Z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. wynika natomiast, że do zainteresowanego nie stosuje się art. 174 § 1 k.p.c., w tym pkt 2 wskazującego na obowiązek zawieszenia postępowania z urzędu, jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej stroną zachodzą braki

uniemożliwiające jej działanie, chyba że ustanowiono kuratora na podstawie art. 69 § 1 lub art. 42 § 1 k.c. W tych okolicznościach ustanowienie kuratora do doręczeń dla spółki R. Sp. z o.o., który po odebraniu zawiadomienia o toczącym się postępowaniu, nie zgłosił przystąpienia do sprawy, nie stanowiło naruszenia przepisów prawa procesowego, które skutkowałyby nieważnością postępowania. Stanowisko to nie jest sprzeczne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego przyjętym w postanowieniu z 26 czerwca 2014 r., III CZ 24/14 (LEX nr 1498495). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy przewidział możliwość ustanowienia kuratora na podstawie art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 k.p.c. w przypadku braku organów osoby prawnej, o ile jest to uzasadnione szczególnymi okolicznościami konkretnej sprawy, gdy do czasu powołania kuratora z art. 42 k.c. i wszczęcia właściwego postępowania likwidacyjnego zachodzi potrzeba podjęcia obrony praw osoby prawnej w postępowaniu cywilnym. Pogląd ten został potwierdzony w późniejszym orzecznictwie - por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 2017 r., III PK 170/16 (OSNP 2018 nr 8, poz. 106).

Odnosnie do twierdzenia skarżącej o niedopuszczalności drogi sądowej ze względu na niewydanie decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom przez zainteresowanych w spółkach R. i K., która to decyzja, zdaniem skarżącej, powinna zostać wydana w pierwszej kolejności, ponieważ warunkuje możliwość odniesienia się do treści zaskarżonych decyzji – twierdzenie to nie ma podstaw w przepisach prawa. Konieczność wydania takiej decyzji przed rozpoznaniem odwołania od decyzji zaskarżonych w tej sprawie nie wynika z art. 38 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Nie znajduje również uzasadnienia w innych przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określających kompetencje organu rentowego - w szczególności art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ten ostatni przepis wymienia przykładowo rodzaje decyzji, do wydania których uprawniony jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie wypowiadając się co do kolejności, w jakiej poszczególne rodzaje decyzji winny być wydawane. W przedmiotowej sprawie istotne jest wydanie zaskarżonych decyzji, których przedmiotem były roszczenia objęte niniejszym sporem, a odwołania od nich otworzyły drogę postępowania sądowego (art. 477⁹ k.p.c.). Nie zachodzi zatem sytuacja „nieuprawnionego zastąpienia przez sąd organu rentowego”.

Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę przedsądu - występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - to celowe jest przypomnienie, że zagadnienie prawne powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, LEX nr 1515455), a skarżący powinien wykazać za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 października 2015 r., II PK 61/15, LEX nr 1968444, oraz powołane tam orzeczenia). Zagadnienie prawne powinno zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224). Z tym z kolei wiąże się wymóg takiego sformułowania zagadnienia prawnego, aby dotyczyło kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości, których rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Podkreślić też należy, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 nr 13, poz. 5; z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w zakresie rozumienia pojęcia przejścia zakładu pracy - przykładowo zob. wyrok Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2012 r., I PK 235/11 (LEX nr 1250558) i powołane tam orzecznictwo czy wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 r., I BP 8/13 (OSNP 2015 nr 8, poz. 110) oraz powołane tam orzecznictwo. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy podsumował sposób dokonywania oceny, czy nastąpiło przejście zakładu pracy na innego pracodawcę, wyraźnie umiejscawiając tą ocenę w ramach procesu subsumcji stanu faktycznego ustalonego w konkretnej sprawie do normy wynikającej z art. 23¹ § 1 k.p. Sąd wskazał, że, po pierwsze, należy dokonać identyfikacji zakładu pracy lub części zakładu pracy, który jest przedmiotem przejścia. Następnie, należy ustalić, jakiego rodzaju jednostka jest przedmiotem przejścia, w szczególności czy jest to jednostka, którą konstytuuje zespół pracowników, czy też o jej wyodrębnieniu przesądzą składniki materialne. Na koniec należy ocenić, czy jednostka ta zachowała tożsamość po przejściu, przy czym badanie to powinno obejmować dokonanie całościowej oceny. Ocena, czy przejmowana jednostka zachowała tożsamość zależy natomiast od tego, czy działanie jednostki opiera się głównie na pracy ludzkiej, czy na składnikach majątkowych. Uwzględniając powyższe, skarżąca nie wskazała problemu prawnego, który dotychczas nie został rozstrzygnięty w judykaturze, a którego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej.

Zaznaczyć też należy, że kluczowa dla niniejszej sprawy jest ocena Sądu Apelacyjnego, że nie doszło do zmiany pracodawcy na podstawie art. 23¹ k.p., co jest równoznaczne z tym, że zainteresowani nie stali się pracownikami agencji pracy tymczasowej, a w konsekwencji agencja pracy tymczasowej nie mogła ich delegować do pracy w odwołującej się Spółce jako pracowników tymczasowych. Tymczasem pytanie skarżącej odnosi się do sytuacji skutecznego przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę (agencję pracy tymczasowej) i następnie skierowania ich jako pracowników tymczasowych do pracy u pierwotnego pracodawcy. W tym kontekście przypomnieć należy, że przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a

więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). W rezultacie tak ujęte zagadnienie prawne nie występuje w niniejszej sprawie.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

W przedmiocie wniosku organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej, brak jest podstaw do przyznania tych kosztów. Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie odniósł się do wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, poprzestając na wniosku o oddalenie skargi kasacyjnej i tylko z tym wniosek związał wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 września 2014 r., II CNP 17/14, LEX nr 1537289).